

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Genesis, fol. IXv, Lutherova bible, 1534 ●

Leden 2011

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.

1. Mojžíšova 1,27

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé.

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ To čteme na začátku knihy Genesis. A podobenství nás vede dál, učí nás rozhlížet se kolem sebe a ukazuje, co všechno Pán Bůh stvořil. Mám rád tento příběh, který mi kdysi na fakultě svým neodolatelným způsobem otevřel bratr profesor Jan Heller. Ve své přednášce nám před očima vymaloval obraz Božího lidu v babylonském zajetí. Viděli jsme lidi, kteří žili ve společnosti, jejíž hodnoty se zdály být jednoznačně úspěšnější než hodnoty, kterým věřil Boží lid. Jak by také nebyly úspěšnější, když byl Boží chrám v Jeruzalémě zničen a určující část lidu byla odvléčena do zajetí. Tam se měli lidé učit poznávat, čemu má smysl sloužit. Jaká božstva jsou úspěšná.

A z tohoto místa, daleko od domova, od hodnot „otcovského domu“, když použijeme obraz podobenství o milosrdném otci, zaznívá svědectví. Lidé, kteří všechno ztratili, si začali vyprávět příběh. Příběh o tom, že všechno to, co Babylon vyznává jako božstvo, je prostě a jednoduše něco, co bylo stvořeno Bohem Izraele. Není to nic, čemu by se člověk měl klanět, čeho by se měl bát, čemu by měl otročit. Naopak, jsou to věci, které mají sloužit člověku, stvoření, o které se má člověk starat. Navzdory všemu, co babylonská společnost oslavovala jako vítězství svých hodnot, svých božstev, Boží lid podává svědectví o zcela jiném životě. O životě, který má budoucnost. Toto slovo zaznívá v situaci, kdy by podle naší logiky měl znít jenom pláč a zoufání.

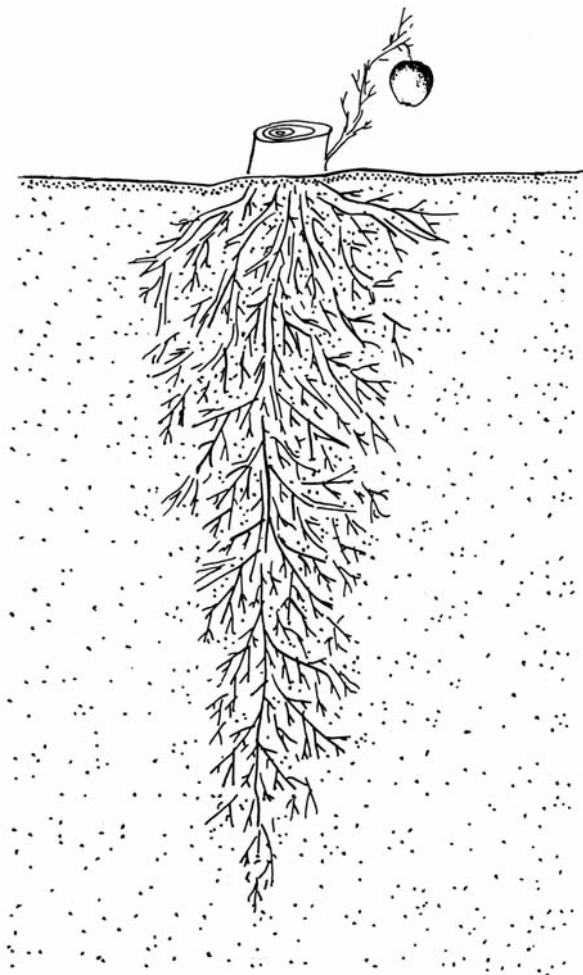
K tomu se jakoby vrací apoštol Pavel ve svém listu do Galácie. A otevírá pro nás tento problém zcela nově právě v době po vánočních svátcích. „Tak i my, když jsme byli nedospělí, byli jsme otroky vesmírných mocí. Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny.“ (Ga 4,3-5) Pavel moc dobře zná situaci podřízení mocnostem. A jeho obraz je velice široký – vejde se do něj se vši bolestí osobní i společenskou. Se svými osobními vztahy a obavami o naše blízké, ale i s obavami z toho, jak se nejen naše společnost ekonomizuje, jak se orientuje podle božstva peněz a osobního prospěchu.

Do této situace k nám apoštol Pavel promlouvá, učí nás rozpoznávat, že nemusíme být otroky a učí nás vyprávět příběh o narození Božího Syna, který nás vyvádí z otroctví do vztahu synovství s Bohem, naším Otcem. Máme se učit poznávat příběhy tohoto Syna, Ježíše z Nazareta, který nám ukazuje, jaký život má před Boží tváří budoucnost. Učit se je poznávat, abychom je mohli vyprávět tak, jako svůj příběh vyprávěl Boží lid kdysi v Babylóně.

Jiří Ort

Nový počátek

*I vzejde proutek z pařezu Jišajova
a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce.
Na něm spočine duch Hospodinův:
duch moudrosti a rozumnosti,
duch rady a bohatýrské síly,
duch poznání a bázně Hospodinovy.
(Izajáš 11,1-2)*

Zápis

ze schůze staršovstva dne 9. 12. 2010

ZPRÁVY ZE SBORU

- kázání Samuela Hejzlara – bude domluveno na únor (JO)
- staršovstvo souhlasí s udělením doporučení k vikariátu Michaelu Erdingerovi.
- změna kancelářských hodin – z důvodu kolize času se setkáváním maminek se přesunují kancelářské hodiny na úterý od 18 – 19 hodin.

FINANČNÍ ZPRÁVA

- saláry 184.650,- (rozpočtováno 300.000,-), sbírky 47. 120,- dary 23.765 členové, 16.850,- nečlenové,
- příkaz k inventuře – Věra Adamcová a Jiří Ort provedou inventuru majetku, Věra Adamcová a Michael Erdinger provedou inventuru pokladny, Tomáš Vokatý a Jana Kocnová dokladovou inventuru.
- všichni kdo mají nějaký paragon musí dodat do konce prosince jinak nebudou proplaceny. Stejně tak faktury se zdanitelným plněním roku 2010 musí být oznámeny a předány Věře Adamcové.

BYT

- opraveno topení v jednom pokoji (800,- Kč)
- zatékání oknem – je na to třeba myslet a vyřešit po Novém roce
- domovní schůze se zúčastní JO
- umístění sídla podnikající osoby Václava Španihela v bytě v Srbínské: Pokud se nevyskytnou administrativní překážky, které by měnily povahu bytu a souvisejících poplatků staršovstvo souhlasí s umístěním sídla podnikání Václava Španihela v bytě v Srbínské 8, Praha 10

SBOR

- **nákup židlí** – vzhledem ke zhoršujícímu se stavu židlí se staršovstvo rozhodlo pro nákup nových židlí; preferujeme štosovatelné, rozhodneme na lednovém staršovstvu, do té doby sledujeme nabídku a hledíme nejlepší
- Miki Erdinger osloví Honzu Grolla kvůli sponzorskému daru od IKEA.

Různé

- umístit na web návod jak platit salár a spol. a číslo účtu ke kontaktu na sbor
- 26. 12. součástí bohoslužeb křest Terezy Lipovčanové (dítě) – křtít bude Michal O. Proběhla diskuze na téma křtu dětí, křtu dětí nečlenů sboru apod.

Zapsal: Miki Erdinger

Z prosincové schůzky seniorů

Toto naše předvánoční setkání se vyznačovalo duchem adventu, čekáním na příchod Pána Ježíše Krista. Zpívali jsme mnohé adventní i vánoční písně, četli z Písma svatého a v modlitbě děkovali za všechny dary, kterých se nám dostává. Ačkoliv tato schůzka se konala právě v době, kdy Prahu zasypal příval sněhu a cesty byly nebezpečně kluzké, obavy, že se nás proto sejde málo, se nenaplnily.

V dalším programu jsme si poslechli báseň nazvanou „Advent“ (z francouzštiny přeloženou Joelem Pokorným) a velmi zajímavou a poutavou povídku o události z druhé světové války, kdy se právě na Štědrý den náhodou sešlo v jedné rodině několik vojáků ze vzájemně nepřátelských armád a jak nebezpečně to mohlo dopadnout. Potom nám Joel přečetl ze vzpomínek svého tatínka o tom, jak se slavily vánoce v době tatínkova dětství u nich doma, kdy kolem stolu sedělo s rodiči 11 dětí.

Sestry připravily dobré pohoštění, sladké i slané pečivo, ovoce a dokonce i výtečný bramborový salát. Prožili jsme v tomto srdečném společenství hezké a příjemné odpoledne, za které jsme všichni vděční.

Jiřina Adamcová

Advent

z francouzštiny přeložil Joel Pokorný

Čekám

Čekám vlahý vítr jenž přinese zítřek

Čekám potěšení všeho lidu mého

Čekám Mesiáše již ohlášeného

Čekám ve studeném ránu

že všechna soužení odletí

Čekám jaro naděje jisté

na rozhraní našich století

Čekám úsvit jenž probudí naše stáda

nebo hvězdu že posvítí na cestu

Já čekám slíbené dítě jehož pohyby cítím

Já anděla který mi vrátí mou nevěstu

A já praví Pán

já čekám že přestaneš čekat...

Čekám že tvé ruce modliteb a dřiny

všechny trampoty bezpráví rozuzlí

mlhu zoufalství rozptýlí svými činy

Čekám v šerosvitu našich dějin

že přijde brzy jeho vlády ráno

že pole budou orat radlice překované z mečů

že sňatku pravdy a pokoje bude požehnáno

Pak na úzké cestě uslyšíš mé tiché kroky

a uvidíš konečně toho jehož čekáš celé roky

Svět se mění

dětská vánoční hra

Někdy si říkám, jak asi může být překvapen či zaskočen uspořádáním a vybavením prostoru ten, kdo poprvé přišel na „bohoslužby do protiatomového krytu“ (jak prý o nás psal deník Právo). Možná tak, jako jsem já stále znovu každý rok, každou čtvrtou neděli adventní. Známa podoba našeho sálu mizí, stůl Páně je ten tam, na jeho místě stojí pódium s barvitými kulisami bratří Radů, v prostoru kdekoli kolem se hledá místo na osvětlovací aparaturu a na kameru pro pořízení záznamu, v širokém okolí pódia se hemží postavičky okostýmované nejčastěji různě upravenými prostěradly. Farář – obvyklý vládce situace ustoupil před tím rumrajem někam hodně do rohu a po krátkém úvodu jeho role končí, všechno další nám řeknou naše děti, samozřejmě tedy vlastně autor dětské vánoční hry jejich ústy.

Jinak to nebylo ani 15. prosince 2010, kdy byla na programu hra Svět se mění Tomáše Najbrta. Hlavními postavami hry byla čtveřice beduínů Reúel, Géša, Ummar a Málík a protože v jinak celkem rozkošatělém hereckém souboru zcela chyběli starší chlapci, dostali jsme možnost obdivovat, kolik textu byli schopni se naučit mladší žáci. Jisté na tom měl zásadní zásluhu i Vojta Rada, který se letos ujal nastudování hry; stejně tak díky jeho režijnímu přístupu si děti opravdu zahrály, nejen deklamovaly text. Některé momenty působily v sále nelíčené veselí: třeba téměř závěrečná scéna návratu čtveřice beduínů, když tito „cválali“ na velbloudech. Publikum se smálo i nekonečně dlouhému vusu Jakuba Orta v roli Josefa i scénám neplánovaným: beduíni se domlouvají, že se za rok sejdou „zase tady pod tou palmou“, ta se ovšem nějakou vteřinu před tím porouchela k zemi.

Všechny „akční“ a veselé momenty samozřejmě nepřehlušily poselství příběhu: čtyři přátelé se rozhodli, že si vyjedou na zkušenou do světa, aby zjistili, „jestli to někde funguje jako u nás, nebo líp nebo hůř“. Po roce se vracejí a zjišťují, že díky setkání u betlémských jesliček, ale vlastně ještě spíš kvůli předchozím hlubokým zážitkům si „přivezli něco navrch“. Jak říká Málík: „To nejdůležitější, co jsme mohli získat. Víru v lepší život. Víru v lásku a spravedlnost a ve šťastný konec.“

Svět se mění byla, tak jak je u vánočních her zvykem, hrou s písničkami, které s dětmi secvičil Honza Ort a které doprovodilo dobře šlapající kombo na čele s Jakubem Ortem (elektrická kytara) a Matějem Belkem (klávesy). Novinkou byla mládežnická sekce, která pomáhala dětem se zpěvem početných a docela těžkých písniček (hudba Filip Klinecký, texty Tomáš Najbrt).

Pokud by si měl glosátor nad něčím povzdechnout, tak nad tradiční bolestí – slyšitelností a srozumitelností některých dialogů. Myslím, že v určitých místech našeho sálu muselo být pro diváky dost těžké udržet se předváděného příběhu. To je ale problém, který na své řešitele (už hodně dlouho) čeká...

K dětské vánoční hře na čtvrtou adventní neděli patří již tradičně i celodenní program předchozí soboty: od rána děti pilovaly své představení – poprvé na scéně, na které ho potom předváděly. Následoval společný oběd (děkujeme ochotným sestrám za zajištění) a pak od patnácti hodin veřejná generálka.

Možná některé naše letité tradice stojí za promyšlení a popřípadě i opuštění. Tradice dětských vánočních her se ale mně osobně velice líbí a jsme vděčen, že se postupně všechny moje děti mohly na těchto představeních podílet. Něco daly nám divákům a něco daly i samy sobě.

Tomáš Hrubý

Pašijový příběh

Každé 3. úterý v měsíci se setkáváme k tématickému zamýšlení nad Bibli. V současné době je to pašijový příběh. Na tato setkání jste srdečně zváni. **JO**

Mk 14, 43-52

V příběhu o dokonání Jidášovy zrady nám synoptická evangelia znovu zdůrazňují, že zrádcem byl jeden ze dvanácti. Snaží se nás tak zbavit laciného pohledu na Ježíšovo utrpení spojeném s odsuzováním „toho zlého Jidáše“. Pro synoptiky je Jidáš jeden z nejužšího okruhu kolem Ježíše. Tedy nikdo – ani my – není zbaven nebezpečí, že zamítne to, co Ježíš přinesl a přináší do tohoto světa jako Boží Syn. Sváta Karásek to krásně vyjádřil v jedné ze svých písní – „Zas Pána křižujou“ (S391), Nicos Kazantzakis ve své knize „Kristus znovu ukřižovaný“, která se stala základem pro operu Bohuslava Martinů „Řecké pašije“. Nic není za námi, tento příběh s Ježíšem prožíváme znovu a znovu a synoptičtí evangelisté nás na to důrazně upozorňují slovy „a přišel Jidáš, jeden z Dvanácti“.

„Zástup s meči a kyji od velekněží a zákoníků a starších.“ Další informace nás odkazuje na představitele Božího lidu. Na ty, kteří by měli vést, učit rozpoznávat Boží Zákon, aby se lidé neztratili na své cestě životem. Aby nesešli z Boží cesty. A nejen že nerozpoznali Boží Slovo, ale velice tvrdě odmítají toho, kdo je jeho jedinečným reprezentantem. Znovu bychom neospravedlnitelně oslabili toto svědectví, kdybychom z něj po vzoru superkonzervativních „křesťanů“ vytěžili pouze útoky na židy. Nemůžeme se tak lehce zbavit ostny slova proroka Zacharjáše „Běda pastýři ničemnému, který opouští stádo! Meč proti jeho paži a proti jeho pravému oku! Paže ať mu nadobro uschne a pravé oko úplně vyhasne.“ Za 11,17 Ani Ježíšova slova z podobenství o zlých vinařích (Mt 21,33-46).

Jidášův polibek mají ve svém příběhu pouze synoptici. Janovi se nehodil do jeho obrazu Ježíše, který má vše v ruce, celé dění řídí. „Ježíš je právě ve chvíli svého zatčení svrchovaným pánem situace. Zná vše, co přichází, ví, že je to spasitelná vůle Boží, vstupuje na cestu utrpení s cílevědomou jistotou a dobrovolností. Není třeba, aby ho někdo označoval a odlišoval od ostatních přítomných: vždyť se nechce mezi nimi skrýt, naopak, sám vyjde vstříc zbrojnošům a bez jejich dotazu jim sdělí, kdo jest.“ (Souček str.107) To zachycují synoptici jiným způsobem – „Vyšli jste na mne jako na povstalce s meči a holemi, abyste mě zajali. Denně jsem vás učival v chrámě a nezmocnili jste se mne. Ale je třeba, aby se naplnila Písma!“

Všichni evangelisté zachycují pokus o záchranu Ježíše násilným způsobem. U Marka jde pouze o zmínku bez Ježíšovy záporné reakce. Matouš už ji zachy-

cuje: „Vrať svůj meč na jeho místo; všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou. Či myslíš, že bych nemohl poprosit svého Otce, a poslal by mi ihned víc než dvánáct legií andělů? Ale jak by se potom splnila Písma, že to tak musí být?“ (Mt 26,52-54) Lukáš Ježíšovo odmítnutí násilí dokresluje uzdravením raněného – „A jeden z nich napadl sluhu veleknězova a uťal mu pravé ucho. Ježíš však řekl: „Přestaňte s tím.“ Dotkl se jeho ucha a uzdravil ho.“ (L 22,50-51) V Janově evangeliu je útočníkem konkrétní osoba – Petr. „Ježíš řekl Petrovi: „Schovej ten meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi dal Otec?“ (J 18,11)

Pak už přichází zatčení Ježíše a útěk všech. (Mt a Mk; Lk a J útěk vynechávají) Petrovo „následování z povzdálí“ přichází později, v tuto chvíli utíkají všichni. Marek ale vsouvá ještě zvláštní zmínku o mladíkovi, který neutekl, doprovázel zatčeného Ježíše a utekl až ve chvíli, kdy se stráž chtěla zmocnit i jeho. „Šel za ním nějaký mladík, který měl na sobě jen kus plátna přes nahé tělo; toho chytili. On jim však nechal plátno v ruce a utekl.“ Nešlo o nikoho ze dvanácti. Vykладаči si dali hodně práce, aby identifikovali tuto postavu. Skutečnost je ale zřejmě poněkud méně „dobrodružná“. Jde patrně nejen o snahu „vyjádřit protějšek k okamžitému útěku ostatních i doložit skutečnou nebezpečnost chvíle pro učedníky, nýbrž nadto poukázat na slovo Am 2,16: *Ale i zmužilého srdce mezi nejudatnějšími nahý utíkati bude v ten den, praví Hospodin.* Onen mladík byl zajisté *zmužilého srdce*, ze všech *nejudatnější*, a přece *utekl nahý*: tím se stal znamením, že nastal ten den, tj. Den konečného eschatologického navštívení, soudu i slitování Božího.“ (Souček str. 110)

Novoroční **Jaromíra Nohelová**

*Položit hvězdu na váš stůl,
tu zlatou ryбку z vánočního těsta,
a potom odejít až někam na kraj města,
kde pastýř Měsíc zabodl svou hůl –
koníček snění tiše ržá
na bílé louce budoucího světla,
kde bylo trní – růže rozekvetla,
natáhni ruku, krása bude tvá...
Růže a hvězdy drží krok,
i když se někdy těžko dýchá -
do snů a pravdy měsíčního ticha
přichází nový rok...*

Svatý blázni

Jak už to bývá každoročním zvykem, udělali si někteří v předvánočním čase čas na mládežnická divadla. Mládežníci si zase udělali čas na nacvičení těchto divadel. Letos jsme se sešli tradičně v nuselském kostele. Čekalo nás hned několik divadel, typicky vánoční ale nebylo ani jedno.

Celé sobotní odpoledne 11.12. vyvolávala amatérská výborně zahraná divadla v divácích smích, ale nutila i zamyslet se. Některá nám na tváři zanechala chmur-

ný výraz, který byl ale hned zahnán rozesmátou tváří z povedené komedie.

O přestávce byl čas i na společenskou konverzaci, popřípadě občerstvení. Všichni si sdělovali své pocity, dojmy z divadel. Každého zaujalo něco jiného, ale všichni byli nadšeni.

Nezbývá než poděkovat divákům, že přišli a dělali publikum výborným divadlům, a pak

hercům, kteří si našli volno ve svém nabitém programu a nacvičili pro nás ona představení. Hrála například strašnická nebo nuselská mládež, divadelní společnost Kafe s Maryšou, divadelní soubor T.E.S.C.O., nebo studenti z Evangelické akademie. Díky za krásný zážitek a odpočinutí v době předvánoční.

Daniel Ort

Kronika vršovického sboru – 1. díl

*V roce 2011 si společně připomeneme 60. výročí založení našeho sboru. Na staršovstvu jsme si uvědomili, že mnozí ze současných členů sboru již nepamatují vydávání kroniky bratra ing. Jana Nováka, dlouholetého kurátora. Rozhodli jsme se proto, že v tomto roce se znovu vrátíme k jeho vzpomínkám a připomeneme si tak nejen začátky našeho společenství, ale i dobrého člověka a věrného člena sboru. **JO***

Po několika výzvách jsem se přece jen odhodlal něco napsat o minulosti našeho sboru, a to z vděčnosti těm, kteří zde sborovou práci začínali za nepříznivých podmínek a z vděčnosti za viditelné Boží požehnání. Cílem je posílení odvahy

a odhodlání k další práci pro současné a příští pokolení. Zejména mladší generace bude těžko chápat, kolik obětavé práce se skrývá za skromnou historií sboru a nevidí důvod ke chvále a vděčnosti. Nebudu skrývat ani chyby naší staré generace, aby se jim mladí snáze vyhnuli. Biblické výtky i k takovým postavám jako byli Jákob a David, mě k tomu dávají odvalu.

Z upřímného srdce přeji mladým, aby jednou právem vzpomínali na naši dobu jako na dny malých, klopotných začátků. Nepředkládám odborné historické dílo, a jestliže snad laickou kroniku, tedy ne růžovou, sotva bez výjimky objektivní, někde docela určitě subjektivní. Také důraz na hmotné předpoklady a duchovní růst sboru nebude vždy vyvážený. Minulost nebude přeceňována tak, aby podlamovala naději v dosažitelnou lepší budoucnost, o kterou má usilovat mladší generace.

Od doby tolerance, kdy Vršovice byly ještě vesnicí, patřili evangelíci reformované církve ke sboru U Klimenta. V roce 1911 byly přifařeny k tehdy novému sboru na Vinohradech.

Misijní snahy naší církve jen vzácně dospěly až k dělení starých sborů, aby umožnily intenzivnější práci. Častější bylo vytváření nových sborů tam, kde přibývalo členů kazatelské stanice v diaspoře vzdálené od mateřského sboru. Snaha několika členů sboru na Vinohradech o zahájení práce ve Vršovicích dosáhla jen zavedení biblických hodin „jako na zkoušku“, nejprve v soukromém bytě Na Spojce a později ve škole. To však v poválečném ruchu za první republiky zaniklo.

Teprve v roce 1937 se podařilo další skupině z Vršovic připravit takové podmínky, že byl za podpory kurátora MUDr. Lukla a seniora Lanštáka vytvořen přípravný výbor s cílem zřízení sboru ve Vršovicích za účelem prohloubení práce naší církve v okruhu, kde již působil sbor Církve metodistické a Československé církve husitské a město Vršovice mělo rychle růst.

Obavy z hospodářského oslabení sboru na Vinohradech byly překonány. Biblické hodiny po krátkém pohostinství u metodistů se usídlily ve škole v Heroldových sadech. Při nich se vedle bratra faráře Jerieho uplatnila řada dobrých pražských kazatelů, včetně členů bohoslovecké fakulty. Zde se účastníci vážně zabývali myšlenkou samostatného sboru pro Vršovice, podporovanou seniorem Lanštákem, který se už přičinil o založení sborů ve Strašnicích a na Jarově.

V roce 1941 byla zřízena kazatelská stanice. Hospodaření kazatelské stanice bylo odděleno od mateřského sboru. Duchovenskou péči vykonával nadále s velikou starostlivostí farář Jerie. Bohoslužby byly konány v neděli odpoledne u metodistů.

Na žádost Synodní rady Církevní úřad povolil vznik sboru ve Vršovicích k 1. květnu 1951.

Jan Novák

Recepty

Mám doma obálku, do které si dávám recepty od čtenářů Katakomb. Zbyly mi poslední dva nezveřejněné. Takže dnes to bude trochu každý pes jiná ves a nebo jinak, nabídnu vám vlastně takové menu. Autorkou hlavního chodu je Katka Zájíková a autorkou zákusku sestra Marta Pospíšilová.

A než se dostanu k receptům, tak se vracím ještě k té prázdné obálce s prosbou, abyste mi ji pomohli naplnit – můžete mailem (ortova@jabok.cz) nebo osobně.

Bramborový nákyp

Do vymaštěné nákykové formy dejte asi 200 g rozmačkaných uvařených brambor (třeba těch, co zbyly) se 150 g nakrájených žampionů a s 1 rajčetem nakrájeným na kostky. Oddělte z 1 vejíčka bílek a žloutek. Smíchejte 125 g tvarohu, sůl, pepř, 2 lžičky nasekaných bylinek (stačí petržel nebo bazalka, klidně sušená) a žloutek. Bílek a špetku soli ušlehejte na sníh a přidejte do tvarohové směsi. Směs vylijte na brambory a posypte 10 g strouhaného sýra. Pečte ve vyhřáté troubě při 180 °C asi 15 minut.

Myslím, že podobný recept už jsme jednou měli od Jiřinky Veberové, pokud ho najdete, můžete porovnat.

Čokoládová bábovka s vaječným likérem

Potřebujete 250 g másla nebo hery (sestra Pospíšilová dává půl na půl), 100 g čokolády na vaření, 200 g cukru krupice, 4 vejce, 100 g hladké mouky, 150 g polohrubé mouky, 1 prášek do pečiva a 250 ml vaječného koňaku.

Změklý tuk utřete s cukrem do pěny, postupně přimíchejte vejce, mouku promíchanou s práškem do pečiva a nakonec likér s nastrouhanou čokoládou. Zvolna pečte.

Marie Ortová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
http://vrsovice.evangnet.cz; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč